

[Miljøministeren]

regering og opposition, har forbigået det dynamiske element i et sådant agenturs arbejde. Der vil komme mange forskelligartede opgaver, hvis det bliver en succes, hvad vi alle sammen håber og tror det vil blive, og da vil et værtsland, ikke mindst et værtsland som Danmark, kunne tilbyde at løse opgaver på mange måder, så man undgår at bygge en dobbeltadministration op, hvorved man inddrager alle de videntcentre, som vi har i Danmark på dette område. Det er Danmarks Miljøundersøgelser, som jeg nævnte det før, som har sit hovedsæde i Roskilde, men derudover er der især for Miljøagenturet meget vigtige afdelinger i såvel Silkeborg som i Kalø ved Rønde. Det gælder Danmarks Geologiske Undersøgelser, det gælder ATV-institutterne, det gælder alle de højere læreanstalter, og det gælder den meget dygtige miljøindustri, vi har. Det gælder også de grønne organisationer, som vi vel nok i Danmark har grund til at rose os af er meget stærke. Alle vil de få vigtige roller som værter for agenturet; de vil få tillagt vigtige opgaver. Og selv om vi skal prioritere ressourcerne meget stramt, er det afgørende for mig, at den institution, Danmarks Miljøundersøgelser, der bliver bindeledet, der bliver samlingsstedet i forhold til agenturet, under alle omstændigheder sikres de nødvendige ressourcer.

Så stiller hr. Gade og med ham mange andre spørgsmålet, om denne sag ikke er kommet lidt ud af proportioner. Til det spørgsmål kan jeg også give et meget klart svar: Det er den, svaret er ja. Nu har jeg været miljøminister et år, men jeg tror ikke, min erfaring afviger væsentligt fra mine forgængeres. Det er vist første gang, der nogen sinde i folketingsalen har været så mange medlemmer til stede under en miljødebat, som tilfældet er her. Vi var 11, da vi diskuterede ozonlaget, klimakonventionen, biodiversitet og spørgsmålet om affaldshåndtering – alle de andre store miljøproblemer i den forbindelse. Og det er selvfølgelig, fordi forløbet her har indeholdt en række skjulte dagsordener og også en række forsøg på – jeg tror ikke at vælte regeringen, det tror jeg ikke nogen har gjort sig forestilling om, men at skyde kiler ind, drille regeringen. Og det er også gjort med betydelig verve, betydelig dygtighed.

Jeg må beundre Fremskridtspartiet, der hver eneste dag i avisen og 10 gange, 20 gange går op på talerstolen og siger: Denne sag er jo helt

lige gyldig, men må vi nu få nogle klare svar. Som om det var den allervigtigste sag. Må jeg også minde om, at det er Fremskridtspartiet, der har stillet denne forespørgsel, og at jo ikke mindst Venstre og De Konservative sammen med Fremskridtspartiet har prøvet at gøre dette til en storpolitisk sag.

Det er klart, at alle kan lære af den procedure, der har været gennemløbet, og det var regeringens håb, at den havde valgt den rigtige procedure, nemlig at arbejde meget grundigt med tingene i regeringen, med et embedsmandsudvalg, med vores mest betroede medarbejdere fra Miljøministeriet, Statsministeriet, Finansministeriet og Udenrigsministeriet med gennemgang af alle argumenter, også alle de hensyn, som hr. Riishøj spurgte om, og at denne procedure så mundede ud i en klar indstilling til regeringen, som regeringen derefter tilsluttede sig, og som vi derefter orienterede oppositionens ledere om. Vi fik, synes jeg, en meget saglig tilbagemelding om, at det var den rigtige procedure.

I bakspejlet kan man se, at det var det ikke, for vi fik unægtelig ikke megen tak for vores omsorg. Denne sag har mindst talt delt folketingsgrupperne. Ikke bare har der været diskussion i regeringspartiernes grupper, men der har så sandelig også været diskussion, går jeg ud fra, i andre grupper om dette spørgsmål. Og jeg tror, hr. Engell har helt uret, når han drager så håndfaste konklusioner, som han gjorde før. Jeg tror ikke – med de lidenskaber, der har været i denne sag – at vi kunne have undgået en stor del tummel.

Når vi taler om procedurer, er der imidlertid én ting, der er klar for mig, og det er, at havde vi startet diskussionen om placeringen, før beslutningen var truffet, og fået alle de synspunkter i marken, som vi har set i de seneste uger, er jeg overbevist om, at så ville statsministeren – selv om han har gjort et godt stykke arbejde på Det Europæiske Råds møde, ikke have haft nogen mulighed for at få agenturet til Danmark. Jeg tror derfor, det var rigtigt af regeringen at sige – hvad vi også bekendtgjorde den selvsamme aften, beslutningen blev offentlig – at nu ville vi seriøst undersøge tingene. Og det er det, vi har gjort.

Hr. Filt Jensen og andre har spurgt: Hvem afgør egentlig dette her spørgsmål? Jeg vil gerne prøve at give en så nuanceret fremstilling